

POSTANOWIENIE Z DNIA 17 GRUDNIA 2004 R.

SDI 62/04

Uprawnienia Sądu Najwyższego co do orzekania w przedmiocie zawieszenia w czynnościach, określone w art. 71 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206, ze zm.), odnosić należy jedynie do takiej konfiguracji procesowej, w której zawieszenie to związane jest z potrzebą dokonania oceny należytego zabezpieczenia toku postępowania, dotyczącą deliktu dyscyplinarnego, co do którego sąd powołany jest do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym.

Przewodniczący: sędzia SN S. Zabłocki (sprawozdawca).

Sędziowie SN: P. Kalinowski, M. Pietruszyński.

Sąd Najwyższy postanowił:

p o z o s t a w i ć bez rozpoznania zawarty w końcowej części skargi kasacyjnej wniosek o uchylenie zawieszenia B.S. w czynnościach.

U Z A S A D N I E N I E

Pole zaskarżenia skargą kasacyjną stanowiło jedynie orzeczenie z pkt II tzw. sentencji orzeczenia Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym RP, albowiem – zgodnie z art. 83 § 2 ustawy o prokuraturze w zw. z art. 519 k.p.k. –kasacja przysługuje stronom jedynie od orzeczenia: 1) wydanego przez sąd dyscyplinarny drugiej instancji, 2) prawomocnie kończącego postępowanie. Wprawdzie ten

ostatni warunek nie został *expressis verbis* wyrażony w treści przepisu art. 83 § 2 ustawy o prokuraturze, ale konieczność jego zmaterializowania się jest wręcz oczywista w związku z treścią art. 519 k.p.k., stosowanego na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy o prokuraturze także i w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko prokuratorom. Tak więc, nie może stanowić substratu zaskarżenia skargą kasacyjną jakiegokolwiek inne orzeczenie Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, a zatem także i orzeczenie tego sądu z dnia 18 września 2003 r. o utrzymaniu w mocy decyzji o zawieszeniu prokuratora B.S. w czynnościach, która to decyzja stanowi *sui generis* środek zapobiegawczy stosowany w toku postępowania dyscyplinarnego, a w konsekwencji może być na każdym jego etapie zmieniona (ma zatem charakter incydentalny i nie zyskuje atrybutu „kończącej postępowanie”).

Wniosek co do uchylecia tego środka, zawarty w skardze kasacyjnej, nie mógł stanowić przedmiotu rozpoznania przez sąd kasacyjny także w innym trybie, tj. w trybie rozpoznania wniosku o charakterze incydentalnym. Należy bowiem zważyć, że na obecnym etapie postępowania środek ten bez wątplenia nie jest już stosowany w związku z deliktem dyscyplinarnym, który zarzucany był B.S. w pkt I wniosku o pociągnięcie go do odpowiedzialności dyscyplinarnej, gdyż w tej części postępowanie zostało prawomocnie umorzone z powodu przedawnienia, zaś skarga kasacyjna dotycząca tego pola orzekania została w dniu dzisiejszym oddalona. Środek ten nie jest też stosowany w związku z deliktem dyscyplinarnym, który stanowił przedmiot zarzutu z pkt IV wniosku o pociągnięcie B.S. do odpowiedzialności dyscyplinarnej, albowiem w tej części postępowanie zostało prawomocnie umorzone, już przez organ orzekający w pierwszej instancji, z powodu przedawnienia, ani też w związku z deliktem dyscyplinarnym, który stanowił przedmiot zarzutu z pkt II wniosku, albowiem w tej z kolei części postępowanie zostało prawomocnie zakończone orzeczeniem ska-

zującym na karę upomnienia, utrzymanym w mocy przez Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym w dniu 18 września 2003 r., i kasacja w tym zakresie nie była wnoszona. Tak więc na aktualnym etapie postępowania środek w postaci zawieszenia prokuratora B.S. w czynnościach stosowany jest jedynie w związku z przedstawionym mu zarzutem popełnienia deliktu dyscyplinarnego, zawartym w pkt III wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej. W tym zakresie zaś Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym uchylił orzeczenie sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Jak wynika z akt sprawy, postępowanie w tym zakresie nadal toczy się. Sąd Najwyższy nie jest właściwy do wypowiedzania się w kwestii zasadności stosowania zawieszenia w czynnościach B.S. w związku z tym zarzutem z tego powodu, że zarzut ten – jak już wyżej wskazano – nie był i nie mógł być objęty polem zaskarżenia skargą kasacyjną, a zatem nie pozostaje w jakimkolwiek aspekcie w kognicji sądu kasacyjnego. Tak więc prerogatywy Sądu Najwyższego co do orzekania w przedmiocie zawieszenia w czynnościach, określone w art. 71 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. Nr 21 z 2002 r., poz. 206, ze zm.), odnosić należy jedynie do takiej konfiguracji procesowej, w której zawieszenie to związane jest z potrzebą dokonania oceny należytego zabezpieczenia toku postępowania, dotyczącą deliktu dyscyplinarnego, co do którego sąd kasacyjny powołany jest do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym.

W układzie procesowym, z którym mamy do czynienia w niniejszej sprawie, organem właściwym do ewentualnego uchylenia zawieszenia prokuratora w czynnościach pozostaje – na dalszym etapie postępowania – sąd dyscyplinarny właściwy do rozpoznania sprawy w przedmiocie deliktu dyscyplinarnego zarzuconego prokuratorowi B.S. w pkt III wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej (art. 71 ust. 4 ustawy o proku-

raturze) oraz – na każdym etapie postępowania - przełożony dyscyplinarny (art. 71 ust. 7 ustawy o prokuraturze). Jednakże tenże przełożony, t.j. – działający z upoważnienia Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy, postanowieniem z dnia 26 listopada 2004 r. (a więc wydanym już po wydaniu postanowienia przez Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 18 września 2003 r.) nie znalazł po temu należytych podstaw.

Tak więc uznając, że w opisanym wyżej układzie procesowym rozstrzygnięcie w przedmiocie zawieszenia prokuratora B.S. w czynnościach wykraczałoby poza zakres kognicji sądu kasacyjnego – Sąd Najwyższy pozostawił wniosek złożony w tym przedmiocie bez rozpoznania.